

27. Kataloget

Hvad Wis-Pelle berättar

om

Petter Durwa

och

Leon. Flintblad

eller

Twå wadra wisor om två wadra pojkar.

Tryckta i år.

~~Handskrift~~

Helsingfors,
Hufvudstadsbladet's tryckeri,
1886.

Preis: 25 penni.

MeL: „På blomsterklädd kulle satt Hjalmar och qvad" etc.

I Warjalka stod en gång Jurwa och qvad
För trasiga pojkar en tropp.
Hans lön war så liten, disciplarnes rad
War smutsig från tå och till topp.
„Nej, tusan skall här stå och uppfostra drängar;
Sag söker en fysla, som slaggar till pengar.
Färväl mina gossar, färväl, jag nu far
Att knipa en tjenst, som är präktig och rar.

Ja, gowänner, det här är Warjalka anstalt för wannerwårdade barn.
Der sitter läraren och föreståndaren och uppfostrar ungarna, det kan ni se,
för han är fet och frodig, han. Och der ä' de wannerwårdade barnen. De ä'
inte feta, min själ, och några fötungar ä' de inte heller, det skall jag berätta er.
Nå-ja, det kan ni för resten se på tostan här.

I hufvudstan uppträdde Jurwa med glans,
Och wänner han erhöi i mängd.
En fysla han fick, just den bästa som fanns,
Ly i smil war han synnerligt slängd.
I Siwistys-Seura han talade ofta,
Fast orden nog ofta af Warjalka dosta'. —
Hans wänner dock sunno sin Jurwa så rar,
Att hyllning och pengar man till honom bar.

Här kunna ni se, hur tyrolädet bär röfelse och multum till sin gullgösse. Då han ä' inte så dum att han visar bort dem, Nej, jag tadar, den gossen förstår sig på att klippa sina får, han.

Förutom sin tyrolwårdsstyfsla, odja
 Affärer i massa han dref.
 På jordbruket wille han äfwen sig slå:
 Han öste med jättelik sles;
 Men då gick det bakåt; fast wännerna hjälpte,
 Det snart öfwerända med jordbruket stjelpte.
 Just då fick wår Jurwa en fiffig idé,
 Som jag will förtälja för er ett tu tre.

Ja, de der iderna, de lära uppstiga ill först i hufwudknoppen, och eftersom tyrolstyfslomannen hade ett förbastadt stort hufvud, så måste man wäl säga, att han fick en mycket stor idé. Nä-ja, han tänkte som så:

„Nu samlar jag „multum“, allt hwad jag kan få
 I älskade wännernas krets,
 Ly wännerna, dem skall man grundligen klä,
 Så händer i werlden det nåds;
 Och kyrklassan lära, som jag fått förwara,
 Den blir nu min reslasja, präktiga, rara.
 Farwål, mina björnar, farwål, mina får,
 Jag ilar till bygder, der friheten rår!“

Och så tog han laskaffinet under armen. Der på tafsan kunna ni se steinet. Det är ett präktigt stein, men tyrolädet wille odja ha allting så durabelt och präktigt. Dersför togo de odja Jurwa från Warjalka det länna wi ju till. Se der står han. Han har rutor bort slägget så att ni inte känna igen honom. Se, det wor så, att då han begaf sig från Sö-näs ombord på Sirius, så har han inte så många hårsträn på hafan, som Wisnard bär på hufwudknoppen. Der ser ni slägget, den der swarta släden på tafsan. Som ni wet, så hade han stark släggwägt, war tyrolstyfsloman.

Så ilade Jurwa till westeren långt bort
 Och köpte en egendom stor;
 Der har han nu får utaf olika sort
 Och åsnor och oxar och kor;
 Men sådana får ej derborta han eger,
 Som racen i Finland, wår styfsloman säger:
 De woro så fromma och spata, de der,
 Så klippningen sledde med ringa beswär.

Ja, så gick det till! Han för hans i kassan, och det så att det lurade och lurade efter. Der kunna ni se benen på fanoljen. Bara den ena stöveln lemnade den stöveln kvar på lansen. Och der är den. Den andra tog han med sig till hös. Ett par handfasta tarlar hjälpte honom lydligt och wäl upp ur det wåta den gången. Hade de inte warit der, sku' hans wänner procentarie nu ha haft sina pengar i besall. Ly

När som det gällde, han siffig war utaf fanken:
Han kunde lura procentarpacket och banken.
Ja, man fick se, hwad man ej funnat ana
Att som „affärsman“ han egde „ruter“ och wana.

Ja, se hypotifera, det kunde han, och det som en hel kart ändå! „Hypotifera mej den“, ja' Flintblad.

Till magasinet han hade nycklar en knippa:
Swar en procentarie fick en nyckel — att „wippa“,
Och trots sigillet, det säkra, röda och stora.
Man kasset förde så wacker bort med en forä.

Titta hit, gowänner! Här ser ni magasinet. Här är dörren, och bakom dörren, ja se der fins kasse och socker och det i långa banor, men det kunna ni inte se, ty dörren är stängd — med sigill — förslår ni, och här är låset! Det fanns inte en eller två nycklar till det låset. Ahnej, det fanns hela bunden med nycklar. Det der är sigillet. Det är inte litet precis, det ser ni ju. Det sigillet war för resten på något sätt elastiskt. Dörren kunde slås upp på wid gaswel. Sigillet blef bara större och större. Så här stort. Men det behöfde inte brytas. Nej, gowänner, det behöfde inte brytas.

Och sedan Flintblad tillräckligt lurat dem alla,
Som sina wänner han engång brukade kalla,
Han for att hemta petrolii-laster med mera,
Som jag så noga ej här kan specificera.

Ni ha wäl hört, gowänner, hur det gick till? Inte! Ja-jå, då sku' jag berättä för er hela passagen. Si, han for till Kronstadt för att ta' emot lasten från ett par petrolii-klutor. Där lasten war hans, det lemnar jag åt er att ta' reda på. Men den, som riktigt bra kan hypotifera, för den är det

Me l.: „Petter Jönsson han såg i „Fäderneslandet“ etc.

Leon Flintblad war född i Åbo det gamla;
Men då det der ej war lätt att penningar samla,
Så tänkte Flintblad: Till hufwudstan will jag fara,
Der „mammons trälar“ man har en hiskelig slara.

Och så gaf Flintblad alla Åbo-bor på båten och steg ombord på en första klassens wadsluta. Ja, der kan ni se stutan på lasten, godt folk. — Nu hände det sig, att Flintblad wille uppträda som en riktig språk wid ankomsten till Helsingfors, och derför hade han försett sin lala hjesia med en fin peruk. Men olyckan wille, att han inte sku' ha peruken kvar när han kom till den staden. Derute på sinna wiken blåste det så friskande storm förbannadt, så peruken lättade till wäders och satte sig att rida grensle på maststoppen . . . Jo, jo, det är ju den peruken, som ni ser der, gowänner!

Till hufwudstaden han kom och gjorde i mycket:
I kaffe, torrskiff och allt som passja' i stycket.
I wagn han ålte så fint som smed-kommunalen
Och war af högmod i allra högsta grad galen.

Der ser ni wagnen, gowänner! Det är en fin wagn, inte sant?
Men fint folk sku' fint ha, det är ju klart som korffpad, det!

En quäll det hände, då han wid hamnen spatsjera',
Och vinden hördes så fastligt hemiskt musicera,
Att blåsten slängde wår Flintblad raft hufwudslupa
I abborrilet, det mörka, hemiska och djupa.

inte svårt att lägga sig till hvilka laster som helst. Han sålde petroleummen helt hastigt och lustigt och fick mycket pengar på den kuppen. Och med de der samma pengarna och med sin lilla nåttna restlösa från Finland begaf han sig till warmare länder. Ja, titta hit på taffan, gowänner! Här kan ni se hur han seglar i väg! Det är just på den der stutan, som seglar till först, der Filmblad befinner sig. Han står der återut — just der — och han lastar en affsblad mot nord. Han tänker på wännerna i Helsingfors, de der, som waro så hyggliga mot honom, då det gällde att köpa hypotiseradt kaffe och foder.

I fjerran wästern han nu i rappet lär wara;
Der har han wänner, en wald och smätreslig skara:
Båd' „Borgen“, Sager och äfwen Turwa den fagra,
Som allefamman ha idlat sporten att — Schagra.

Sjögren
26/4-60